

Apocalipsa – Lecția 4

Cel ce șade pe scaunul de domnie și biruința Mielului

Apocalipsa 4-5

În suveranitatea Lui, Dumnezeu a hotărât ca nu „leul” ci „mielul” să așeze o Împărăție pe pământ

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să înțelegem strategia pe care a ales-o Dumnezeu pentru ca să își așeze o Împărăție pe pământ
- ✓ Să medităm la rostul suferinței din viața noastră, privind la “mielul junghiat”

Atunci când, în capitolul 1, Ioan se întoarce să vadă glasul care îi vorbea, el vede șapte sfeșnice de aur și în mijlocul lor pe unul ca un Fiu al omului. După spusele Acestui Fiu al omului, *cele șapte sfeșnice reprezintă șapte biserici*: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea. Ele vizează realități istorice concrete. Iar, acel Fiu al omului nu este altcineva decât Isus Hristos Cel glorificat care este prezent în mijlocul Bisericii Lui de pe pământ, după cum a promis ucenicilor Săi înainte de înălțare: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin*” (Mat. 28:18-20, s.n.).

Este însă interesant că, în capitolul 4, Ioan aude glasul ca sunetul de trâmbiță al acestui Fiu al omului vorbindu-i *din ceruri, nu de pe pământ*: „După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe, și care vorbea cu mine, mi-a zis: «*Suie-te aici, [și nu suite-te acolo] și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!*»” (1, s.n.). Așadar, Hristos Cel glorificat, este prezent în același timp și în cer și pe pământ.

Dar nu-i așa că sunt situații în care ni se pare că suntem lăsați singuri, că nu este nimeni pe pământ care să ne ajute și nici în cer care să ne audă strigătele... ? Oare așa se simțeau și cele 7 biserici care sufereau din pricina lui Hristos? Dar chiar existența acestor scrisori demonstrează că Isus Hristos nu i-a părăsit.

Veniți să lăsăm textul să ne vorbească, pe măsură ce vom parcurge aceste capitole ajutați și de întrebările de mai jos.

ÎNTREBĂRI

1. Ce vede Ioan când intră pe ușa deschisă în cer? Care sunt personajele din „tablou”?
2. Ce impresie generală îți creează descrierea tronului și ființelor cerești?
3. Imaginează-ți că ești membru în una din cele șapte biserici și ți se dă harul să fii tu în locul lui Ioan și să vezi ce vede el. La ce ți-ar folosi cele văzute? Cu ce concluzie te-ai reîntoarce în situația ta de pământ?
4. În capitolul 4, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se închină lui Dumnezeu. Prin ce se aseamănă și prin ce se deosebește închinarea lor?
5. Pe pământ, bisericile treceau prin perioade de frământări și persecuții. Ce elemente din text stau ca dovadă faptului că soarta lor nu este trecută cu vederea de Cel ce șade pe scaunul de domnie și de Miel?
6. Puteți identifica elemente de timp în tabloul din capitolul 4? Dar în cel din capitolul 5?
7. Dacă ocupantul tronului este „Cel Atotputernic”, Cel vrednic să primească „*toată* slava, cinstea și puterea”, căci El a „făcut toate lucrurile”, și prin voia Lui „stau în ființă și au fost

făcute” (4:11, s.n.), întrebarea este de ce n-a putut deschide El Însuși cartea pe care o ținea

în mâna dreaptă?

8. Unde era Mielul atunci când nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, să ia cartea și să se uite în ea? (vezi v. 5:3)
9. În lumina acestui tablou, cum ai explica afirmația din Evrei 10:5-9? Ce lumină aduc versetele din Apoc. 13:8 și Efeseni 1:4-10?
10. Ce anume L-a învrednicit pe Miel să ia cartea, să-i rupă pecețile și să se uite în ea?
11. În ce fel au fost încurajate cele șapte biserici să biruiască prin imaginea cerului din capitolele 4 și 5?

Întrebări aplicative:

12. Dacă s-ar deschide astăzi o ușă în cer și dacă ai fi invitat să intri pe ea, ca odinioară Ioan, Crezi că tabloul care s-ar deschide înaintea ochilor tăi ar fi mult diferit de cel contemplat de Ioan? De ce da sau de ce nu?
13. Care ar fi impactul celor văzute asupra ta și asupra situației tale prezente?
14. Care este relevanța acestei imagini pentru noi astăzi?

PROVOCARE – De ce “miel” și nu... “leu”?

Apocalipsa ne vorbește despre un război în locurile cerești. Iar acest război ne implică însă și pe noi. Este adevărat că sfârșitul cărții *Apocalipsa* ne asigură de faptul că, la urmă, Împărăția va trece în mâinile Domnului, Dumnezeuul nostru. Dar nouă – celor care trăim în dimensiunile finite ale pământescului, dimensiuni ce par neglijabile în raport cu veșnicia – nu ne este suficient să vedem doar deznodământul lucrurilor. Liniștea noastră atârnă de convingerea că în pofida a tot ce se întâmplă acum, în viețile noastre, Dumnezeu n-a scăpat lucrurile din mâini, pentru că El este, a fost și va fi la cârma Universului, din veșnicie în veșnicie.

Bătăliile prezente, în care copiii Lui trec prin suferințe, nu sunt pierdute din vedere de către Dumnezeu, în nădejdea că El va câștiga războiul *cândva*. Rămâne însă întrebarea: Ce face Dumnezeu acum, în prezentul în care fiarei „i s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască” (13:7). În astfel de momente se reînnoiește întrebarea:

Există oare un Dumnezeu pe scaunul de domnie din ceruri? Dacă există, de ce nu intervine El ca să pună capăt suferinței celui neprihănit și să pedepsească pe cel păcătos? De ce suferim noi credincioșii dacă Tatăl nostru este pe scaunul de domnie al Universului?

Imaginea tronului lui Dumnezeu din capitolul 4 ne asigură de **suveranitatea** absolută a Celui ce șade pe scaunul de domnie. Tot universul I se închină, nimic nu este mai mare decât El. Dar imaginea din capitolul 5 vorbește despre **strategia** Acestuia pentru a așeza pe pământ o Împărăție veșnică. Iar în lumina revelației capitolului de față, aceasta nu este strategia *Leului care sfâșie*, ci a *Mielului care se lasă sfâșiat*. Întrupatul Fiul al lui Dumnezeu a biruit, lăsându-se junghiat ca să răscumpere pentru Dumnezeu, cu sângele Său, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam și să facă din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.

Mielul junghiat reflectă dragostea lui Dumnezeu pentru om în toate frumusețea ei. Dumnezeu a trebuit să sacrifice *totul* pentru a recâștiga inima omului. Dumnezeu nu ne-a uitat... Dimpotrivă, prin toate acțiunile Lui a căutat să ne arate cât de mult ne iubește.

Acest principiu al biruinței prin jertfirea de sine pe care îl întruchipează “Mielul” ne îndeamnă și pe noi la a întoarce și celălalt obraz, la a merge și a doua milă cu cel care ne-o cere, la a face bine celui ce ne face rău, la a ierta celor ce ne greșesc, renunțând la noi înșine și la dreptul nostru. Modelul biruinței rămâne Mielul care a fost junghiat.